όργανα αποφάσισαν να απομακρύνουν από την υπηρεσία δεν απολαύουν υπό την ιδιότητα αυτή καμιάς προτεραιότητας σε σχέση με τους άλλους υπαλλήλους που μπορούν να ληφθούν υπόψη. Πάντως, πρέπει να τους είχε δοθεί η δέουσα ευχέρεια να προασπίσουν λυσιτελώς τα συμφέροντά τους.

Στην υπόθεση 131/82,

ENRICO ANGELINI, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, avenue de Floride 111, εκπροσωπούμενος από τον Edmond Lebrun, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Tony Biever, δικηγόρο, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

προσφεύγων,

κατά

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, εκπροσωπούμενης από τον κύριο νομικό της σύμβουλο Bernard Paulin, επικουρούμενο από τον Robert Andersen, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Oreste Montalto, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων της καθής που τον απομάκρυνε από την υπηρεσία και δεν τον τοποθέτησε σε άλλη θέση,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

συγκείμενο από τους U. Everling, πρόεδρο τμήματος, Mackenzie Stuart και Y. Galmot, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. F. Mancini
γραμματέας: J. A. Pompe, βοηθός γραμματέας

εκδίδει την ακόλουθη

2802

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

Ο προσφεύγων είναι πρώην υπάλληλος με βαθμό Α 2 της Επιτροπής. Ανέλαβε καθήκοντα στην Επιτροπή το 1959, και από το 1963 τοποθετήθηκε στη Γενική Διεύθυνση IX — Προσωπικό και Διοίκηση. Από το 1970 μέχρι το 1980, ήταν διευθυντής των γενικών υπηρεσιών και εξοπλισμού. Κατά το χρόνο αυτό, η Επιτροπή αποφάσισε να μειώσει τον αριθμό των διοικητικών μονάδων και, ιδίως, να αντικαταστήσει τις τρεις διευθύνσεις της εν λόγω Γενικής Διεύθυνσης, συμπεριλαμβανομένης και της διεύθυνσης Γ, της οποίας διευθυντής ήταν ο προσφεύγων, με δύο μόνο διευθύνσεις. Ο προσφεύγων διορίστηκε στη θέση του κύριου συμβούλου με τις ακόλουθες αρμοδιότητες: κύκλοι επιμόρφωσης στις υπηρεσίες της Επιτροπής, οργάνωση κύκλων επιμόρφωσης και επισκέψεων εθνικών υπαλλήλων, ανταλλαγές υπαλλήλων, σχέσεις με τα ευρωπαϊκά σχολεία. Ένα χρόνο αργότερα, η Επιτροπή αποφάσισε νέα κατανομή των υπηρεσιών και των αρμοδιοτήτων και, ιδίως, αποφάσισε στις 28 Ιουλίου 1981, να μεταφέρει την οργάνωση των κύκλων επιμόρφωσης στη γενική γραμματεία και τις ανταλλαγές υπαλλήλων στο τμήμα «Σταδιοδρομίες», ενώ δημιουργήθηκε ιδιαίτερο τμήμα για τις σχέσεις με τα ευρωπαϊκά σχολεία.

Ο πρόεδρος της Επιτροπής πληροφόρησε τον προσφεύγοντα, με έγγραφό του, της 4ης Μαΐου 1981, ότι η Επιτροπή σχεδίαζε να τον απομακρύνει από την υπηρεσία βάσει του άρθρου 50. Στο πλαίσιο του προγραμματισμού που αποφασίστηκε στις 26 Μαρτίου 1980, βάσει των εκθέσεων Spierenburg και Ortoli [1], η Επιτροπή αντιμετώπιζε την κατάργηση ορισμένου αριθμού θέσεων κύριου συμβούλου. Ο προσφεύγων, αφού κλήθηκε να υποβάλει τις παρατηρήσεις του, έθεσε θέμα προφανούς αντίφασης μεταξύ της δημιουργίας της θέσης του του κύριου συμβούλου, που αποφασίστηκε βάσει της εκθέσεως Spierenburg και Ortoli, και της κατάργησης της ίδιας θέσης βάσει των εν λόγω εκθέσεων. Εντούτοις, η Επιτροπή αποφάσισε, με πράξη της 8ης Ιουλίου 1981, να εφαρμόσει το άρθρο 50 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων. Ο προσφεύγων απομακρύνθηκε από τη θέση του προς το συμφέρον της υπηρεσίας από την 1η Νοεμβρίου 1981. Ο προσφεύγων δεν τοποθετήθηκε σε άλλη θέση της κατηγορίας του, αντίστοιχης προς το βαθμό του και, επομένως, του χορηγήθηκαν τα δικαιώματα που προβλέπονται στην περίπτωση αυτή.

Ο προσφεύγων υπέβαλε ένσταση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης με την οποία ζητούσε να ακυρωθεί η απόφαση για την απομάκρυνσή του από την υπηρεσία και, επικουρικώς, να ακυρωθεί η απόφαση με την οποία δεν έγινε δεκτή η υποψηφιότητά του για τη θέση του διευθυντή προσωπικού, καθώς και η απόφαση, με την οποία πληρώθηκε η εν λόγω θέση.

Ο προσφεύγων υπέβαλε δεύτερη ένσταση στις 27 Οκτωβρίου 1981, με την οποία ζήτησε να ακυρωθεί η απόφαση της καθής να μη δεχθεί την υποψηφιότητά του για τη θέση του διευθυντή στη διεύθυνση «Γενική

1 — Δελτίο ΕΚ 3-1980, 2.3.3· 14η Γενική Έκθεση επί των δραστηριοτήτων της Επιτροπής, παράγραφος 29.

Διοίκηση», καθώς και η απόφαση με την οποία πληρώθηκε η εν λόγω θέση.

Επειδή στις ενστάσεις αυτές δεν δόθηκε απάντηση από την Επιτροπή, θεωρείται ότι η Επιτροπή έλαβε σιωπηρή απορριπτική απόφαση, επιδεκτική προσφυγής ως προς την ουσία, μετά τη λήξη της τετράμηνης προθεσμίας από την ημέρα υποβολής της ένστασης. Η Επιτροπή απέρριψε τις ενστάσεις με απόφαση της 11ης Μαΐου 1982, μετά την άσκηση της προσφυγής.

Ο προσφεύγων άσκησε την παρούσα προσφυγή με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 23 Απριλίου 1982. Η έγγραφη διαδικασία εξελίχθηκε κανονικά.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετ' ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Ο προσφεύγων ζητεί από το Δικαστήριο:

Α — *Κυρίως:*

1. Να ακυρώσει την απόφαση της καθής, της 8ης Ιουλίου 1981, περί απομακρύνσεώς του από την υπηρεσία.

2. Να ακυρώσει τη σιωπηρή απορριπτική απόφαση επί της ενστάσεως που άσκησε στις 29 Σεπτεμβρίου 1981.

Β — *Επικουρικώς*

3. Να ακυρώσει την απόφαση της καθής να μην τον τοποθετήσει σε άλλη θέση της κατηγορίας του, αντίστοιχης προς το βαθμό του.

4. Να ακυρώσει τις αποφάσεις της καθής που κοινοποιήθηκαν στις 25 Αυγούστου 1981 και 4 Νοεμβρίου 1981, αντιστοίχως, περί μη αποδοχής της υποψηφιότητάς του στις θέσεις διευθυντή προσωπικού (ΓΔ IX-Α) και διευθυντή στη διεύθυνση IX-Β «Γενική Διοίκηση» και, κατά συνέπεια, τις αποφάσεις με τις οποίες πληρώθηκαν οι εν λόγω θέσεις.

5. Να ακυρώσει τις σιωπηρές απορριπτικές αποφάσεις επί των ενστάσεών του που άσκησε κατά των ανωτέρω αποφάσεων στις 29 Σεπτεμβρίου και 27 Οκτωβρίου 1982, αντιστοίχως.

6. Να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— Να απορρίψει την προσφυγή.

— Να αποφανθεί κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

Α — Η απόφαση απομάκρυνσης από την υπηρεσία

Κατά τον προσφεύγοντα, η απόφαση περί απομακρύνσεως από την υπηρεσία δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη. Η αιτιολογία της απόφασης περί απομακρύνσεως από την υπηρεσία είναι διατυπωμένη ως εξής: «Η Επιτροπή αποφάσισε, στο πλαίσιο γενικής αναδιοργάνωσης των υπηρεσιών της, την κατάργηση ορισμένων θέσεων κύριου συμβούλου, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η θέση που κατέχει ο Angelini ...». Πρόκειται για μια εντελώς γενική αιτιολογία χωρίς κανένα συγκεκριμένο στοιχείο. Η ακριβής και συγκεκριμένη αιτιολογία επιβαλλόταν ακόμη περισσότερο αφού, ένα έτος προηγουμένως, είχε ήδη γίνει αναδιοργάνωση της γενικής διεύθυνσης. Θα έπρεπε να αναφερθούν οι λόγοι για τους οποίους η θέση που κρίθηκε χρήσιμη προς το συμφέρον της υπηρεσίας τον Ιούνιο 1980 έγινε άχρηστη, πάντα προς το συμφέρον της υπηρεσίας, τον Ιούλιο

1981. Ούτε και αποτελεί κατάλληλη απάντηση το να λεχθεί, όπως ανέφερε ο πρόεδρος της Επιτροπής με το έγγραφό του, της 15ης Μαΐου 1981, ότι «το γεγονός ότι η γενική διεύθυνση, στην οποία υπάγεστε, έχει ήδη αναδιοργανωθεί κατά το παρελθόν δεν μπορεί να επηρεάσει την εξουσία ελεύθερης εκτίμησης που διαθέτει η Επιτροπή να αποφασίζει για τα μέτρα που κρίνει σήμερα αναγκαία για την αποτελεσματική λειτουργία της». Πεπλανημένα η προσβαλλόμενη απόφαση αναφέρει ότι με το από 24 Ιουνίου 1981 έγγραφό της, η Επιτροπή διευκρίνισε στον προσφεύγοντα τους λόγους του σχεδιαζόμενου μέτρου. Με το έγγραφο αυτό, δεν παρέχεται καμιά διευκρίνηση ούτε και δίνεται απάντηση στις παρατηρήσεις του προσφεύγοντος. Πρόκειται μόνο για γενικότητες. Ο προσφεύγων μνημονεύει την απόφαση του Δικαστηρίου, της 11ης Μαΐου 1978 (υπόθεση 34/77, Oslizlok, Recueil σ. 1099, σκέψη 18).

Ο προσφεύγων προσάπτει επιπλέον στην καθής κατάχρηση εξουσίας. Η προσβαλλόμενη απόφαση εντάσσεται στο πλαίσιο γενικής εφαρμογής του άρθρου 50 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, σκοπός της οποίας είναι η δημιουργία θέσεων. Οι λόγοι που μπορούν να δικαιολογήσουν την απομάκρυνση από την υπηρεσία βάσει του άρθρου 50 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης συνίστανται αποκλειστικά στις αντικειμενικές απαιτήσεις της υπηρεσίας ή στην εκτίμηση των ατομικών προσόντων των υπαλλήλων σε σχέση με τις απαιτήσεις αυτές. Το άρθρο 50 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης επιβάλλει την προσεκτική εξέταση κάθε συγκεκριμένης περίπτωσης και δεν μπορεί να χρησιμοποιείται για ενέργειες που παρομοιάζουν προς το αμερικανικό «spoil system», όπου η αλλαγή του προέδρου συνεπάγεται το χορό των μεταθέσεων των ανώτερων υπαλλήλων. Αυτό θα ήταν αντίθετο προς τις αρχές που διέπουν την ευρωπαϊκή δημόσια υπηρεσία του συστήματος των σταδιοδρομιών και της μονιμότητας της θέσης, ακόμη κι αν η μονιμότητα αυτή δεν είναι απόλυτη για τους υπαλλήλους Α 1 και Α 2. Αν στην περίπτωση του προσφεύγοντος υπήρχε πραγματικά αντικειμενική ανάγκη της υπηρεσίας που να δικαιολογεί την απομάκρυνσή του από αυτή, η Επιτροπή μπορούσε να καταργήσει τη θέση αυτή, αλλά διορίζοντας τον προσφεύγοντα σε μια από τις τρεις άλλες κενωθείσες θέσεις (βλέπε Β, κατωτέρω). Ο προσφεύγων ανέφερε επίσης ότι ήταν στη διάθεση της Επιτροπής για μια θέση που σχεδίαζε να δημιουργήσει για την αντιπροσωπεία της στην Μπραζίλια.

Η Επιτροπή αναφέρεται στις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα J.-P. Warner, στην υπόθεση 34/77, Oslizlok, στην οποία ο γενικός εισαγγελέας θεώρησε ότι οι αποφάσεις που λαμβάνονται κατ' εφαρμογή του άρθρου 50 δεν χρειάζεται να αιτιολογούνται. Με την απόφασή του στην ίδια υπόθεση, το Δικαστήριο αναγνώρισε την ευρεία διακριτική εξουσία που έχει η Επιτροπή. Η Επιτροπή υπέχει την υποχρέωση να εξετάσει προσεκτικά τα στοιχεία της υπόθεσης και να δώσει προηγουμένως στον υπάλληλο την ευκαιρία να προασπίσει λυσιτελώς τα συμφέροντά του. Παρόλο που η απόφαση περί απομακρύνσεως από την υπηρεσία δεν χρειαζόταν να είναι ρητώς αιτιολογημένη, ο ενδιαφερόμενος έλαβε, πάντως, γνώση των λόγων που ώθησαν την Επιτροπή να αντιμετωπίσει την απομάκρυνσή του από την υπηρεσία. Οι λόγοι αυτοί προκύπτουν από τα έγγραφα της 4ης Μαΐου και της 24ης Ιουνίου 1981. Αν στο πλαίσιο γενικής αναδιοργάνωσης των υπηρεσιών της, η Επιτροπή καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ορισμένες θέσεις κύριου συμβούλου δεν ανταποκρίνονται πλέον στις πραγματικές ανάγκες της υπηρεσίας, έχει το δικαίωμα να τις καταργήσει προσφεύγοντας στη διαδικασία του άρθρου 50. Αφού έλαβε γνώση του λόγου αυτού, ο ενδιαφερόμενος είχε την ευκαιρία να διατυπώσει τις παρατηρή-

σεις του και, κυρίως, να προβάλει τα επιχειρήματα τα οποία, κατ' αυτόν, συνηγορούσαν για τη διατήρηση της θέσης του ως κύριου συμβούλου. Τα επιχειρήματα αυτά δεν έπεισαν την Επιτροπή, η οποία αποφάσισε να καταργήσει την εν λόγω θέση. Η Επιτροπή δεν υποχρεούταν να αιτιολογήσει περαιτέρω την απόφασή της, διασαφηνίζοντας τους λόγους για τους οποίους θεωρούσε ότι η θέση κύριου συμβούλου του προσφεύγοντος δεν ανταποκρινόταν πλέον στις πραγματικές ανάγκες της υπηρεσίας. Πολύ περισσότερο, δεν ήταν υποχρεωμένη να αιτιολογήσει, έναντι του προσφεύγοντος, τη διατήρηση ορισμένων θέσεων κύριου συμβούλου.

Δεν υπάρχει αντίφαση μεταξύ της δημιουργίας, τον Ιούνιο 1980, μιας θέσης και της κατάργησής της τον Ιούλιο 1981. Η δημιουργία θέσης κύριου συμβούλου παρά τω γενικώ διευθυντή, στην οποία τοποθετήθηκε ο προσφεύγων ήταν το παρεπόμενο αποτέλεσμα και όχι η αιτία της αναδιοργάνωσης των τριών διευθύνσεων σε δύο μόνο διευθύνσεις.

Αναζητώντας συνεχώς, στις κατευθυντήριες γραμμές που χάραξαν οι εκθέσεις Spierenburg και Ortoli, την καλύτερη δυνατή σχέση μεταξύ των αναγκών και των υπηρεσιών, η Επιτροπή έκρινε, κατά τη συνεδρίασή της στις 28 Ιουλίου 1981, ότι έπρεπε να οργανωθούν καλύτερα οι διευθύνσεις Α και Β της ΓΔ IX και να ανατεθεί στη γενική γραμματεία η ευθύνη για τους κύκλους επιμόρφωσης στις υπηρεσίες της Επιτροπής και η οργάνωση των κύκλων επιμόρφωσης και επισκέψεων των εθνικών υπαλλήλων. Κατά τον τρόπο αυτό, η θέση κύριου συμβούλου του προσφεύγοντος απογυμνώθηκε από τα ουσιαστικότερα καθήκοντα που συνεπάγετο και επιβαλλόταν η κατάργησή της. Από το φάκελο προκύπτει ότι η Επιτροπή εξέτασε προσεκτικά τα στοιχεία της υπόθεσης και έλαβε γνώση των παρατηρήσεων του προσφεύγοντος.

Η Επιτροπή υπερασπίζεται την ευχέρεια που έχει να λαμβάνει σειρά σχετικών μέτρων απομάκρυνσης από τη θέση προς το συμφέρον της υπηρεσίας, εφόσον καθένα από τα μέτρα αυτά είναι καθεαυτό νομότυπο. Δεν αμφισβητεί ότι τα ατομικά αυτά μέτρα έχουν εν μέρει ληφθεί για να γίνει δυνατή η πρόσληψη υπαλλήλων ελληνικής ιθαγένειας, αλλά τα μέτρα αυτά θα είχαν εξίσου ληφθεί για να συνεχιστούν οι αναδιοργανώσεις που συνεπάγεται η εφαρμογή των προτάσεων Spierenburg και Ortoli. Πιο συγκεκριμένα, όσον αφορά την εκτίμηση ορισμένων καθηκόντων κύριου συμβούλου και τις νέες κατευθυντήριες γραμμές που πρέπει να ισχύουν για τα καθήκοντα διαχείρισης. Με άλλα λόγια, τα διάφορα ατομικά μέτρα θα είχαν ληφθεί, για κάθε περίπτωση, ανάλογα με τις αντικειμενικές απαιτήσεις της υπηρεσίας και/ή τα ατομικά προσόντα των υπαλλήλων σε σχέση με τις απαιτήσεις αυτές. Αφού η Επιτροπή αποφάσισε να καταργήσει τη θέση κύριου συμβούλου, δεν ήταν υποχρεωμένη να προαγάγει ή να μεταθέσει τον κάτοχο της θέσης σε άλλη κενή θέση πριν να καταργήσει τη θέση του.

Ο προσφεύγων εμμένει στο γεγονός ότι η τοποθέτησή του στη θέση κύριου συμβούλου αποτελούσε εφαρμογή των κατευθυντήριων γραμμών Spierenburg και Ortoli. Παραπέμπει σ' ένα δελτίο πληροφοριών της επιτροπής προσωπικού των Βρυξελλών και σ' ένα απόσπασμα του Ταχυδρόμου του Προσωπικού όπου επικρίνονται οι αποφάσεις που έλαβε η Επιτροπή βάσει του άρθρου 50, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

Ο προσφεύγων διαπιστώνει ότι, από τα έγγραφα της ίδιας της καθής, προκύπτει ότι η απομάκρυνση του προσφεύγοντος από την υπηρεσία έγινε με απόφαση της 8ης Ιουλίου 1981, πριν από τη λήψη της απόφασης στις 28 Ιουλίου 1981, να καταργηθεί η θέση αυτή, ακόμη δε πριν από την ανα-

κοίνωση του O'Kennedy, αρμόδιου μέλους της Επιτροπής, για την αναδιοργάνωση της Γενικής Διεύθυνσης, της 17ης Ιουλίου 1981, και πριν από τη σύνταξη του εγγράφου που αφορούσε την αναδιοργάνωση αυτή, με ημερομηνία 24 Ιουλίου 1981, για τη συζήτηση που περιλαμβανόταν στην ημερήσια διάταξη της συνεδρίασης της Επιτροπής στις 28 Ιουλίου 1981. Η αιτιολογία της απόφασης της 8ης Ιουλίου 1981 περί απομάκρυνσης από την υπηρεσία, είναι τουλάχιστο ανακριβής, αναφέροντας ότι η Επιτροπή έχει αποφασίσει, στο πλαίσιο γενικής αναδιοργάνωσης των υπηρεσιών της, την κατάργηση ορισμένων θέσεων.

Οι ισχυρισμοί που περιέχονται στο δικόγραφο της προσφυγής, δηλαδή γενικευμένη εφαρμογή του άρθρου 50 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης για τη δημιουργία θέσεων· απόφαση απολύσεων υπό το κάλυμμα της απομάκρυνσης από την υπηρεσία· κατάλογοι των θιγομένων που καταρτίστηκαν εκ των προτέρων, χωρίς εξέταση των συγκεκριμένων καταστάσεων και πριν να κινηθεί η καθεαυτή διαδικασία, έχουν αποδειχθεί.

Με την ανταπάντησή της η Επιτροπή δεν αρνείται ότι τα μέτρα απομάκρυνσης από την υπηρεσία έχουν δημιουργήσει μια κάποια δυσφορία σε ορισμένους εκπροσώπους του προσωπικού. Στην παρούσα υπόθεση, δεν πρόκειται να κριθεί η πολιτική του προσωπικού της Επιτροπής, αλλά να κριθεί η νομιμότητα των προσβαλλόμενων μέτρων. Από το έγγραφο της 4ης Μαΐου 1981 του πρόεδρου της Επιτροπής προς τον προσφεύγοντα προκύπτει ότι από τη στιγμή αυτή η Επιτροπή αντιμετώπιζε την κατάργηση ορισμένου αριθμού θέσεων κύριου συμβούλιου, μεταξύ των οποίων και του προσφεύγοντος. Η πρόθεση αυτή του επιβεβαιώθηκε με το έγγραφο της 24ης Ιουνίου 1981·

Η απόφαση για την κατάργηση ορισμένων θέσεων κύριου συμβούλου ελήφθη από την Επιτροπή στις 8 Ιουλίου 1981. Η απόφαση αυτή έχει διπλό αποτέλεσμα. Καταργεί τη θέση του προσφεύγοντος και, κατά συνέπεια, τον απομακρύνει από την υπηρεσία βάσει του άρθρου 50 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Η απόφαση που έλαβε η Επιτροπή στις 28 Ιουλίου 1981 έχει διαφορετικό αντικείμενο. Αφορά τον καθορισμό, στο επίπεδο οργάνωσης της εσωτερικής διάρθρωσης της Γενικής Διεύθυνσης, των συνεπειών μιας σειράς αποφάσεων που έλαβε η Επιτροπή κατά τις προηγούμενες εβδομάδες. Μια από τις αποφάσεις αυτές είναι και της 8ης Ιουλίου 1981, με την οποία καταργείται η θέση κύριου συμβούλου.

Η Επιτροπή αποφάσισε να υλοποιήσει τη νέα διάρθρωση που είχε προτείνει ο επίτροπος, με ισχύ από την 1η Αυγούστου, εκτός από ορισμένες αποφάσεις που θα ίσχυαν από την 1η Νοεμβρίου 1981, μεταξύ των οποίων η ανάθεση των καθηκόντων που παρέμεναν υπό την ευθύνη του κύριου συμβούλου. Η ημερομηνία αυτή είναι η ημερομηνία από την οποία αρχίζει η ισχύς της απόφασης της 8ης Ιουλίου 1981, να απομακρυνθεί ο προσφεύγων από τη θέση του κύριου συμβούλου. Το ζήτημα αν η απόφαση για την κατάργηση της θέσης είναι προγενέστερη ή μεταγενέστερη από την απόφαση περί απομάκρυνσης από την υπηρεσία έχει εντελώς παρεπόμενο χαρακτήρα. Αυτό που αποκλειστικά προέχει είναι το αν η κατάργηση της θέσης κύριου συμβούλου έγινε ή όχι προς το συμφέρον της υπηρεσίας.

Β — Η απόφαση περί μη τοποθέτησης του προσφεύγοντος σε άλλη θέση

Ο προσφεύγων παραπονείται για το ότι δεν τοποθετήθηκε σε άλλη θέση, αντίστοιχη στο βαθμό του και ότι δεν προάχθηκε στο βαθμό του αναπληρωτή γενικού διευθυντή στη ΓΔ IX, καίτοι είχε όλα τα απαιτούμενα προσόντα για να καταλάβει μια από τις θέσεις αυτές.

Ο προσφεύγων αναφέρεται στη σταδιοδρομία του ως προϊσταμένου του τμήματος «Προσλήψεων» από το 1963 μέχρι το 1968, προϊσταμένου του τμήματος «Υπηρεσιακής κατάστασης» από το 1968 μέχρι το 1970,

διευθυντή στη διεύθυνση «Γενικές υπηρεσίες και εξοπλισμός» από το 1970 μέχρι το 1980 και, τέλος, κύριου συμβούλου από το 1980 μέχρι το 1981. Όσον αφορά τη θέση του διευθυντή γενικής διοίκησης (ΓΔ IX Β), η διεύθυνση αυτή είναι αποτέλεσμα της συγχώνευσης, τον Ιούνιο 1980, της παλαιάς διεύθυνσης Β «Κοινωνική δράση, κατάρτιση και πληροφόρηση του προσωπικού» και της παλαιάς διεύθυνσης Γ «Γενικές υπηρεσίες και εξοπλισμός» που διηύθυνε από το 1970, ο προσφεύγων. Η άλλη κενή θέση ήταν η θέση του διευθυντή προσωπικού. Ο προσφεύγων ήταν ικανός να καταλάβει αυτή τη θέση, αλλά τα προσόντα του δεν είχαν εξεταστεί και, επιπλέον, οι αποφάσεις, με τις οποίες απορρίφθηκε η υποψηφιότητά του, δεν ήταν αιτιολογημένες.

Όσον αφορά τη θέση του διευθυντή προσωπικού, σ' αυτήν διορίστηκε ένας υπάλληλος με βαθμό Α 3 κατόπιν προαγωγής. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι ο υπάλληλος με βαθμό Α 2 που απομακρύνεται από τη θέση του πρέπει να τοποθετηθεί σε άλλη κενή θέση του βαθμού του, για την οποία έχει τα απαιτούμενα προσόντα, κατά προτεραιότητα έναντι του υπαλλήλου με βαθμό Α 3.

Η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωσή της να εξετάσει αυτεπαγγέλτως τις δυνατότητες επανατοποθέτησης του προσφεύγοντος. Η Επιτροπή έχει δημιουργήσει θέση αναπληρωτή γενικού διευθυντή στη ΓΔ IX με απόφαση της 15ης Απριλίου 1981. Τα καθήκοντα που συνεπάγεται η θέση αυτή, έγκεινται, ιδίως, στην αντιμετώπιση των ζητημάτων προσωπικού και διαχείρισης, για τα οποία ο προσφεύγων έχει τα απαιτούμενα προσόντα.

Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι το άρθρο 50, τρίτη παράγραφος, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης αναφέρεται αποκλειστικά στην τοποθέτηση του υπαλλήλου, ο οποίος έχει στερηθεί της θέσεώς του, σε άλλη θέση της κατηγορίας του ή του κλάδου του, αντίστοιχης προς το βαθμό του. Επομένως, δεν τίθεται θέμα τοποθέτησης σε θέση ανώτερου βαθμού, όπως είναι η θέση του αναπληρωτή γενικού διευθυντή της ΓΔ IX. Εξάλλου, αφού ο προσφεύγων δεν υπέβαλε υποψηφιότητα για τη θέση αυτή, δεν μπορούσε να έχει προαχθεί.

Όσον αφορά την επανατοποθέτηση σε άλλη θέση που αντιστοιχεί στο βαθμό του, η Επιτροπή διαθέτει ευρεία διακριτική εξουσία. Η απόφασή της να μην επανατοποθετήσει τον υπάλληλο σε άλλη θέση του ίδιου βαθμού δεν χρειαζόταν να είναι σαφώς αιτιολογημένη. Η Επιτροπή έχει εκπληρώσει την υποχρέωσή της να δώσει προηγουμένως στον υπάλληλο την ευχέρεια να προβάλει αποτελεσματικά τα δικαιώματά του, κυρίως, στη συνάντηση με το γενικό του διευθυντή, κατά την οποία του υποδείχθηκαν δεκαπέντε κενές θέσεις Α 2.

Όσον αφορά τη θέση του διευθυντή προσωπικού, η συμβουλευτική επιτροπή που είναι επιφορτισμένη με την εκτίμηση, σχετικά με τα προσόντα που απαιτούνται με τις ανακοινώσεις κενών θέσεων, των προσόντων και της καταλληλότητας των υποψηφίων για τις θέσεις Α 2 και Α 3, εξέτασε ειδικά την υποψηφιότητα του Angelini. Πάντως, έκρινε ότι, ανεξάρτητα από τους προσωπικούς τίτλους και τα προσόντα του, ο ενδιαφερόμενος δεν διέθετε την απαιτούμενη πείρα στη γενική διοίκηση προσωπικού που ζητούσε η ανακοίνωση κενής θέσης. Στο τέλος των εργασιών της, η Επιτροπή αυτή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, μεταξύ των υποψηφιοτήτων, οι υποψηφιότητες των Piccarolo, Pratley και Valsesia,

αναφερόμενες κατά αλφαβητική σειρά, έπρεπε να ληφθούν ιδιαίτερα υπόψη. Μετά τη γνώμη αυτή, η Επιτροπή, με πρόταση του επιτρόπου O'Kennedy, αποφάσισε να πληρώσει τη θέση αυτή με το διορισμό του Valsesia. Η Επιτροπή αμφισβητεί ότι ο προσφεύγων είχε δικαίωμα προτεραιότητας να τοποθετηθεί στη θέση αυτή, έναντι υπαλλήλου με βαθμό Α 3. Αποφασίζοντας να μην τοποθετήσει τον προσφεύγοντα στη θέση αυτή, λόγω του ότι δεν είχε την απαιτούμενη πείρα για γενική διοίκηση προσωπικού όπως ζητούσε η ανακοίνωση κενής θέσης, η Επιτροπή παρέμεινε στα όρια της ευρείας διακριτικής εξουσίας που διαθέτει εν προκειμένω. Όσον αφορά την άλλη θέση, τη θέση διευθυντή Γενικής Διοίκησης, η συμβουλευτική επιτροπή εξέτασε επίσης κατά προτεραιότητα την υποψηφιότητα του προσφεύγοντος, αλλά έκρινε ότι δεν συγκεντρώνονταν οι προϋποθέσεις για να τον προτείνει στην Επιτροπή. Στο τέλος των εργασιών της, η επιτροπή αυτή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι μεταξύ των υποψηφιοτήτων, οι υποψηφιότητες των Pratley και Reynier, αναφερόμενες κατά αλφαβητική σειρά, έπρεπε να ληφθούν ιδιαίτερα υπόψη.

Η Επιτροπή, αφού άκουσε τη λεπτομερή έκθεση του επιτρόπου O'Kennedy επί των προσόντων των υποψηφίων, σε σχέση με το είδος της θέσης και των ποσόντων του κάθε υποψηφίου και αφού έλαβε γνώση της γνώμης του γενικού διευθυντή προσωπικού και διοίησης και της συμβουλευτικής επιτροπής διορισμών για τους βαθμούς Α 2 και Α 3, έκρινε ότι δεν συγκεντρώνονται οι προϋποθέσεις για να γίνει δεκτή η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος και διόρισε τον Pratley στη θέση αυτή. Η διεύθυνση αυτή περιελάμβανε ένα σημαντικό αριθμό νέων αρμοδιοτήτων σε σχέση με τη διοικητική μονάδα που διεύθυνε ο προσφεύγων από την 1η Απριλίου 1970 μέχρι την 31η Ιουλίου 1980. Οι νέες αυτές αρμοδιότητες είναι οι αρμοδιότητες των τμημάτων «Διοικητικά και οικονομικά δικαιώματα», «Ασφάλιση ασθένειας, κατασκευαστικά δάνεια» και «Κοινωνικές υπηρεσίες», τομείς στους οποίους ο υποψήφιος που έχει επιλεγεί διαθέτει μεγάλη επαγγελματική πείρα, η οποία κρίθηκε μεγαλύτερη από την πείρα του προσφεύγοντος.

Με την απάντησή του, ο προσφεύγων εμμένει στην επαγγελματική του πείρα στους δύο μεγάλους τομείς αρμοδιοτήτων της Γενικής Διεύθυνσης, το προσωπικό και τη διοίκηση. Δεν αντιλαμβάνεται τι σημαίνει η έννοια «γενική διοίκηση» προσωπικού. Η ανακοίνωση κενής θέσης έκανε λόγο για βαθιά γνώση στον τομέα της πολιτικής και διοίκησης προσωπικού. Ο προσφεύγων, στα καθήκοντά του του κύριου συμβούλου, είχε επιφορτιστεί να παραδίδει μαθήματα σε ανώτατους υπαλλήλους των διοικήσεων των κρατών μελών, εξηγώντας τις διάφορες πρακτικές και μεθόδους διοίκησης προσωπικού της Επιτροπής, λόγω της πείρας που απέκτησε κατά τη διάρκεια επτά ετών στη διεύθυνση προσωπικού.

Κι αν ακόμα το δικαίωμα προτεραιότητας ενός υπαλλήλου Α 2 που έχει απομακρυνθεί από τη θέση του δεν αναφέρεται ρητά στο άρθρο 50, δεύτερη παράγραφος, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, απορρέει από τη φύση των πραγμάτων, πρώτον, για λόγους δικαιοσύνης και, δεύτερον, για λόγους μονιμότητας στην υπηρεσία.

Ο προσφεύγων καταφέρεται κατά της γνώμης της συμβουλευτικής επιτροπής για τους διορισμούς στους βαθμούς Α 2 και Α 3, καθώς και της απόφασης της Επιτροπής σχετικά με την πλήρωση της κενής θέσης διευθυντή στη διεύθυνση Γενική Διοίκηση. Αφού υπογράμμισε το γεγονός ότι η Επιτροπή ανέθεσε στη νέα διεύθυνση

IX Β τις σημαντικότερες αρμοδιότητες της παλαιάς διεύθυνσης, καθώς και σημαντικό αριθμό νέων αρμοδιοτήτων, η συμβουλευτική επιτροπή διαπίστωσε ότι επ' ευκαιρία της αναδιαρθρώσεως αυτής, η Επιτροπή δεν είχε επιλέξει τον Angelini για να αναλάβει τη διεύθυνση της νέας μονάδας. Από την πλευρά της, η Επιτροπή ανέφερε ότι επ' ευκαιρία της αναδιάρθρωσης αυτής, είχε ήδη λάβει απόφαση, με την οποία εκδήλωνε την πρόθεση να μην επιλεγεί ο Angelini για να αναλάβει τη διεύθυνση της νέας μονάδας. Η γνώμη της συμβουλευτικής επιτροπής είναι από απόψεως νόμου πλημμελής, διότι αποφεύγει να αποφανθεί ως προς τα προσόντα του προσφεύγοντος υπό το πρόσχημα ότι η απόφαση έχει ήδη ληφθεί, η δε απόφαση της Επιτροπής δεν είναι αιτιολογημένη. Η απάντηση στην ένσταση του προσφεύγοντος, κατά την οποία η απόφαση να μη γίνει δεκτή η υποψηφιότητά του οφειλόταν στο ότι η διεύθυνση περιελάμβανε ένα σημαντικό αριθμό νέων αρμοδιοτήτων σε σχέση με την παλαιά διοικητική μονάδα, δεν είναι ακριβής. Πράγματι, η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος δεν έγινε δεκτή λόγω του ότι είχε ήδη ληφθεί απόφαση με την οποία εκδηλωνόταν η πρόθεση να μη γίνει δεκτή.

Όσον αφορά τη θέση του αναπληρωτή γενικού διευθυντή, η καθής αναγνωρίζει ότι ο προσφεύγων δεν υπέβαλε υποψηφιότητα για τη θέση αυτή για λόγους ανεξάρτητους από τη θέλησή του. Πράγματι, η ανακοίνωση κενής θέσης δημοσιεύθηκε μόνο στον Ταχυδρόμο του Προσωπικού της 29ης Οκτωβρίου 1981, που κατ' ανάγκη διανεμήθηκε μετά την 1η Νοεμβρίου 1981, δηλαδή αφού ο προσφεύγων είχε αποχωρήσει από την υπηρεσία. Ο προσφεύγων αμφισβητεί ότι επρόκειτο για προαγωγή κατά την έννοια του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Πράγματι, πρόκειται για θέση βαθμού Α 2 που περιλαμβάνεται στον πίνακα θέσεων προσωπικού και η καθής είχε την υποχρέωση να εξετάσει τις δυνατότητες επανατοποθέτησης του προσφεύγοντος στη θέση αυτή.

Η Επιτροπή, με την ανταπάντησή της, αναφέρει τις αρμοδιότητες της νέας διεύθυνσης Α «Προσωπικό» και εξηγεί τη διαδικασία που ακολουθήθηκε για το διορισμό του νέου διευθυντή προσωπικού. Το πρόσωπο που διορίστηκε, ο Valsesia, χειρίστηκε επί πολλά έτη το σύνολο των ζητημάτων προσωπικού του Κοινού Κέντρου Ερευνών της Ispra και η ΑΔΑ έκρινε, κατόπιν γνώμης της συμβουλευτικής επιτροπής, ότι ήταν το καταλληλότερο πρόσωπο για να καταλάβει τη θέση διευθυντή προσωπικού.

Η Επιτροπή έχει την άποψη ότι όποτε υφίσταται στο δημοσιοϋπαλληλικό δίκαιο προτεραιότητα προς όφελος ορισμένων κατηγοριών υπαλλήλων, η προτεραιότητα αυτή καθιερώνεται με ρητή διάταξη, πράγμα που δεν συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση. Το επιχείρημα που στηρίζεται στη μονιμότητα της θέσης δεν μπορεί να προβληθεί λυσιτελώς στην περίπτωση των υπαλλήλων Α 1 και Α 2, για τους οποίους προβλέπεται ειδική ρύθμιση στον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης.

Η Επιτροπή εξηγεί επίσης τις δύο φάσεις αναδιάρθρωσης της Διεύθυνσης Β και τη διαδικασία που ακολούθησε για το διορισμό του διευθυντή στη διεύθυνση αυτή. Η νέα διεύθυνση περιελάμβανε επιπλέον των παλαιών της αρμοδιοτήτων, σημαντικό αριθμό νέων αρμοδιοτήτων. Πρόκειται για τις αρμοδιότητες που ανατέθηκαν στα τμήματα «Διοικητικά και οικονομικά δικαιώματα» και «Ασφάλιση ασθένειας και κατασκευαστικά δάνεια». Εκδίδοντας την ανακοίνωση κενής θέσης και αναθέτοντας στη γενική διεύθυνση προσωπικού και διοίκησης να τη δημοσιεύσει, η Επιτροπή είχε, έτσι, αποφασίσει, κατά τρόπο έμμεσο αλλά σαφή, να μην επανατοποθετήσει τον προσφεύγοντα στην εν λόγω θέση. Η συμβουλευτική επιτροπή για τους διορισμούς στους βαθμούς Α 2 και Α 3 είχε

υπογραμμίσει το γεγονός αυτό, πράγμα που επιβεβαίωσε η Επιτροπή κατά τη συνεδρίασή της, στις 21 Οκτωβρίου 1981.

Η θέση αναπληρωτή γενικού διευθυντή προσωπικού και διοίκησης είναι προσωπική θέση Α 1. Η θέση αυτή δεν μπορούσε να καταληφθεί από τον προσφεύγοντα αυτομάτως, αλλά μετά από διαγωνισμό.

IV — Προφορική διαδικασία

Οι διάδικοι αγόρευσαν κατά τη συνεδρίαση της 18ης Μαρτίου 1983.

Ο γενικός εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις του στις 30 Ιουνίου 1983.

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 23 Απριλίου 1982, ο Angelini, πρώην υπάλληλος με βαθμό Α 2 της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, άσκησε προσφυγή, με την οποία ζητεί να ακυρωθεί η απόφαση της Επιτροπής, της 8ης Ιουλίου 1981, με την οποία απομακρύνθηκε από την υπηρεσία, καθώς και η απόφαση που δεν τον τοποθέτησε σε άλλη θέση της κατηγορίας του, αντίστοιχη προς το βαθμό του.

2 Ο προσφεύγων ήταν διευθυντής γενικών υπηρεσιών και εξοπλισμού στη γενική διεύθυνση IX — Προσωπικό και Διοίκηση — από το 1970 μέχρι το 1980. Μετά από αναδιοργάνωση της γενικής αυτής διεύθυνσης, ο αριθμός των διευθύνσεων μειώθηκε και ο προσφεύγων διορίστηκε κύριος υπάλληλος με διάφορες αρμοδιότητες που δεν περιλαμβάνονταν στις αρμοδιότητες των άλλων υπηρεσιών: κύκλοι επιμόρφωσης και ανταλλαγές υπαλλήλων, σχέσεις με τα ευρωπαϊκά σχολεία.

3 Ένα έτος αργότερα, στις 28 Ιουλίου 1981, η Επιτροπή προέβη σε νέα αναδιοργάνωση της Γενικής Διεύθυνσης Προσωπικού και Διοίκησης, που είχε ως αντικείμενο κυρίως τη μεταφορά της οργάνωσης των κύκλων επιμόρφωσης στη Γενική Γραμματεία και των ανταλλαγών υπαλλήλων στο τμήμα «Σταδιοδρομία». Για τις σχέσεις με τα ευρωπαϊκά σχολεία δημιουργήθηκε ιδιαίτερο τμήμα.

4 Με έγγραφο του προέδρου της Επιτροπής, της 4ης Μαΐου 1981, ο προσφεύγων πληροφορήθηκε ότι η Επιτροπή σχεδίαζε να τον απομακρύνει από την υπηρεσία βάσει του άρθρου 50 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων. Αφού ο προσφεύγων διατύπωσε τις παρατηρήσεις του η Επιτροπή αποφάσισε, στις 8 Ιουλίου 1981, να τον απομακρύνει από την υπηρεσία προς το συμφέρον της υπηρεσίας από την 1η Νοεμβρίου 1981. Επειδή ο προσφεύγων δεν τοποθετήθηκε σε άλλη θέση της κατηγορίας του, αντίστοιχη προς το βαθμό του, του χορηγήθηκαν τα δικαιώματα που προβλέπονται στην περίπτωση αυτή.

5 Προς στήριξη της προσφυγής του ακύρωσης ο Angelini προβάλλει ότι η απόφαση αυτή δεν είναι επαρκώς κατά νόμο αιτιολογημένη και ότι, επιπλέον, ελήφθη κατά κατάχρηση εξουσίας. Η αιτιολογία ήταν υπερβολικά γενική και χωρίς συγκεκριμένα στοιχεία. Η σαφής αιτιολογία ήταν ακόμη περισσότερο επιβεβλημένη, διότι η Επιτροπή είχε ήδη προβεί στην αναδιοργάνωση της εν λόγω διεύθυνσης πριν από ένα έτος. Η απόφαση απομάκρυνσης από την υπηρεσία ελήφθη στο πλαίσιο γενικής εφαρμογής του άρθρου 50 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, σκοπός της οποίας ήταν να διευκολύνει την αντικατάσταση ανωτέρων υπαλλήλων όταν άλλαξαν ορισμένα μέλη της Επιτροπής, όπως συμβαίνει στο πλαίσιο του αμερικανικού «spoil system», όπου κάθε μεταβολή στην προεδρία συνεπάγεται την αντικατάσταση των ανώτατων υπαλλήλων. Εν προκειμένω, η απόφαση είχε, πράγματι ληφθεί σε μια στιγμή που η θητεία των μελών της Επιτροπής μόλις είχε ανανεωθεί ή είχαν διοριστεί νέα μέλη.

6 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου (απόφαση της 11. 5. 1978, Oslizlok κατά Επιτροπής, 34/77, Recueil σ. 1099), η Επιτροπή διαθέτει ευρεία διακριτική εξουσία όσον αφορά τις αποφάσεις απομάκρυνσης από την υπηρεσία των υπαλλήλων με βαθμό A 1 και A 2. Η εξουσία αυτή προϋποθέτει συγχρόνως μεγάλη ελευθερία στη λήψη αποφάσεων τόσο ως προς τις αντικειμενικές ανάγκες της υπηρεσίας όσο και ως προς την εκτίμηση των ατομικών προσόντων των ενδιαφερομένων υπαλλήλων, καθώς και την εμπεριστατωμένη εξέταση των στοιχείων κάθε περίπτωσης.

7 Το Δικαστήριο είχε επίσης την ευκαιρία να κρίνει ότι τα κοινοτικά όργανα είναι αρμόδια να καθορίζουν και να τροποποιούν ανάλογα με τις ανάγκες τους την οργάνωση των υπηρεσιών τους.

8 Οι λόγοι που επικαλείται η Επιτροπή, με το έγγραφο της 4ης Μαΐου 1980 και με την προσβαλλόμενη απόφαση, αναφέρονται στις κατευθυντήριες γραμμές που αποφασίστηκαν κατά τη συνεδρίασή της στις 26 Μαρτίου 1980 και που καθορίστηκαν, κυρίως, βάσει των εκθέσεων Spierenburg και Ortoli. Κατά την Επιτροπή, από την αναδιοργάνωση θα θίγονταν ιδίως οι ανώτερες θέσεις, πράγμα που θα συνεπαγόταν την κατάργηση ορισμένων θέσεων κύριου συμβούλου, μεταξύ των οποίων περιλαμβανόταν και η θέση του προσφεύγοντος.

9 Πράγματι, από τα έγγραφα που δημοσίευσε η Επιτροπή προκύπτει ότι, συνεπεία των συζητήσεων στους κόλπους της Επιτροπής το Σεπτέμβριο 1978, δημιουργήθηκε τον Ιανουάριο 1979 μια ομάδα από πέντε ανεξάρτητες προσωπικότητες με πρόεδρο τον πρεσβευτή Dirk Spierenburg, πρώην αντιπρόεδρο της Ανωτάτης Αρχής της ΕΚΑΧ και πρώην μόνιμο αντιπρόσωπο των Κάτω Χωρών, για να εξετάσει τη δομή και τη λειτουργία της Επιτροπής. Η ομάδα αυτή υπέβαλε την έκθεσή της στις 24 Σεπτεμβρίου 1979. Η έκθεση αυτή έγινε αντικείμενο ευρείας δημοσιότητας, καθώς και συζήτησης στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Στο τρίτο μέρος της εν λόγω έκθεσης προτείνονταν ορισμένες αναδιαρθρώσεις της διοικητικής πολιτικής και της διοικητικής οργάνωσης της Επιτροπής, συμπεριλαμβανομένης και της μείωσης του αριθμού των βασικών διοικητικών μονάδων. Η Επιτροπή δέχθηκε καταρχήν την εν λόγω μείωση κατά τη συνεδρίαση που έγινε τον Οκτώβριο 1979. Της συνεδρίασης αυτής επακολούθησε δήλωση προς τον τύπο του προέδρου της Επιτροπής Jenkins. Η Επιτροπή συνέστησε επίσης μια ομάδα εργασίας υπό την προεδρία του Ortoli, η οποία υπέβαλε έκθεση το Μάρτιο 1980.

10 Τα περιστατικά αυτά καταδεικνύουν ότι η αναδιοργάνωση των υπηρεσιών της Επιτροπής υπήρξε αντικείμενο διεξοδικής συζήτησης για μεγάλη χρονική περίοδο και δεν μπορεί να αποδοθεί μόνο στο γεγονός του διορισμού νέων μελών της Επιτροπής. Το ότι ένας σχετικά μεγάλος αριθμός ανώτερων υπαλλήλων απομακρύνθηκε από την υπηρεσία συγχρόνως με τον προσφεύγοντα, δεν συνιστά καθεαυτό κατάχρηση εξουσίας. Επομένως, ελλείψει οιουδήποτε άλλου στοιχείου προς στήριξη των ισχυρισμών του προσφεύγοντος, η μομφή για κατάχρηση εξουσίας πρέπει να απορριφθεί.

11 Τέλος, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο προσφεύγων είχε την ευκαιρία να προασπίσει τα συμφέροντά του εφόσον είχε πληροφορηθεί τις προθέσεις της Επιτροπής με έγγραφο της 4ης Μαΐου 1981. Με το έγγραφο αυτό η Επιτροπή διευ-

κρίνιζε ότι θεωρούσε τη θέση του προσφεύγοντος ως μη αναγκαία πλέον. Η αιτιολογία αυτή ήταν επαρκής ώστε ο προσφεύγων να υποστηρίξει το συμφέρον που μπορούσε να παρουσιάζει για την Επιτροπή η διατήρηση της θέσης κύριου συμβούλου για την εκτέλεση των καθηκόντων τα οποία είχαν παραχωρηθεί μέχρι τότε στην εν λόγω θέση.

12 Το αίτημα να ακυρωθεί η απόφαση περί απομάκρυνσης από την υπηρεσία πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.

13 Επικουρικώς, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, αν ληφθεί υπόψη η πείρα του, έπρεπε να είχε τοποθετηθεί σε άλλη θέση, ιδίως στη θέση διευθυντή προσωπικού ή στη θέση διευθυντή γενικής διοίκησης. Τα προσόντα του, για να καταλάβει τις θέσεις αυτές, δεν ερευνήθηκαν και οι αποφάσεις με τις οποίες απορρίφθηκε η υποψηφιότητά του δεν αιτιολογήθηκαν. Στη συνέχεια, στη θέση διευθυντή προσωπικού διορίστηκε υπάλληλος με βαθμό Α 3. Κατά τον προσφεύγοντα, ο υπάλληλος με βαθμό Α 2 που απομακρύνεται από την υπηρεσία πρέπει να τοποθετείται σε θέση για την οποία διαθέτει τις αναγκαίες ικανότητες προτιμούμενος υπαλλήλου με βαθμό Α 3. Τέλος, ο προσφεύγων θεωρεί ότι έπρεπε να διοριστεί στη θέση αναπληρωτή γενικού διευθυντή στη Γενική Διεύθυνση Προσωπικού και Διοίκησης.

14 Σχετικά, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, όσον αφορά την απόφαση περί νέας τοποθέτησης των υπαλλήλων σε άλλη θέση του ίδιου βαθμού, η Επιτροπή διαθέτει ευρεία διακριτική εξουσία. Οι υπάλληλοι που η Επιτροπή αποφάσισε να απομακρύνει από την υπηρεσία δεν απολαύουν υπό την ιδιότητα αυτή καμιάς προτεραιότητας σε σχέση με τους άλλους υπαλλήλους που μπορούν να ληφθούν υπόψη. Πάντως, πρέπει να τους είχε δοθεί η δέουσα ευχέρεια να προασπίσουν λυσιτελώς τα συμφέροντά τους.

15 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι ο προσφεύγων είχε την ευκαιρία να υποβάλει υποψηφιότητα τόσο για τη θέση διευθυντή προσωπικού όσο και για τη θέση διευθυντή γενικής διοίκησης. Και στις δύο περιπτώσεις, η Επιτροπή προέβη στη συγκριτική εξέταση των διαφόρων υποψηφίων και επέλεξε να διορίσει άλλο πρόσωπο αντί του προσφεύγοντος στην κενή θέση. Οι αποφάσεις αυτές έχουν επομένως ληφθεί σύμφωνα με τις εφαρμοστέες διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

16 Επομένως, το επικουρικό αίτημα του προσφεύγοντος, με το οποίο ζητεί να ακυρωθεί η απόφαση, περί μη τοποθετήσεώς του σε άλλη θέση πρέπει επίσης να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

17 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα.

18 Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

κρίνει και αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Everling Mackenzie Stuart Galmot

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 28 Σεπτεμβρίου 1983.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

H. A. Rühl
Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

U. Everling